

JONGERENWERKING PIETER SIMENON vzw

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 41
juli-aug-sept 2015

JA

Dit is een JA over afscheid nemen

We missen je ...

Heidi 1967 – 2015

We hebben enkele emotionele maanden achter de rug, getekend door afscheid nemen.

Op 6 juli kregen we het verdrietige bericht dat Heidi, onze lieve collega overleden was. Het afscheidswoordje van directeur Gert bij de avondwake leest u verder in dit boekje.

Heidi was niet zomaar een 'collega', we werkten reeds 11 jaar binnen hetzelfde team. Doorheen de jaren is ze ons allemaal heel dierbaar geworden. Haar ziekteproces en de moed waarmee ze hiermee omging hebben deze band nóg hechter gemaakt. Samen met haar geloofden we dat wilskracht en wonderen soms hand in hand kunnen gaan. Regelmatig staken we dan ook met enkele collega's in de Mariagrot naast het werk, een noveenkaars voor haar aan en op de vensterbank, in de hal van Pieter Simenon, brandde dagelijks een kaarsje. Een kaartje, een bloemetje, een kaarsje, onze manier om haar te steunen in haar moeilijke gevecht, zeker toen bezoeken te vermoeiend waren.

En dan is ze er plots toch niet meer! Maar wij geloven dat haar sterke geest ook verder leeft in dat andere leven. En ons kaarsje voor haar, dat brandt nog steeds op haar eigen werkplek, met haar foto, een bloem en een boek, waarin we alle mooie herinneringen aan haar hebben opgeschreven.

Lieve Heidi, we zullen je enorm missen maar voelen het als een troost dat alle pijn, die je moest doorstaan, verleden tijd is. Je verdient alles wat dat andere leven jou nu kan geven.

Goed een maand later, namen we ook afscheid van Gert, die vanaf 1 februari 2010 een directiefunctie had in onze vzw, maar al van 2 november 2000 bij ons in dienst was in verschillende functies. Hij verliet jammer genoeg in augustus onze Jongerenwerking Pieter Simenon om te gaan werken als opleidingshoofd in zijn vroegere school. In één van de volgende artikels leest u het afscheidswoordje van Arlet, coördinatrice van Appèl (ons vroegere Werkatelier/Project A). We kunnen niet anders dan ons bij ieder woord van haar aansluiten. Ook wij sloten "onze Gert" in ons hart.

Gert is opgevolgd door Roel Gerits, ook al een hele tijd één van onze collega's. Roel, criminoloog van opleiding, net als Gert, zal met eenzelfde enthousiasme en efficiëntie en met dezelfde warmte, ervoor zorgen dat Pieter Simenon blijft wat het altijd was: een voorziening waar jongeren én personeel de best mogelijke kansen krijgen en waar geprobeerd wordt om medewerkers de kans te geven privé en werk zo goed mogelijk op elkaar af te stemmen.

Collega Kris, heeft dan weer een ontroerend artikeltje geschreven als moeder én begeleidster, over afscheid nemen van en zorg dragen voor onze eigen kinderen én de kinderen van andere ouders, in dit geval onze jongeren.

En om dan dit voorwoord om te buigen naar de pijnlijke actualiteit, kunnen we niet anders dan ook het verdriet onderkennen van de ontelbare vluchtelingen die afscheid namen van hun land, hun familie en vrienden, in de hoop op een betere plek ergens in Europa. De schrijnende beelden getuigen van 'het beloofde land' dat ten koste van grote offers bereikt wordt, maar daarom nog niet altijd een veilige haven is. Veel beelden getuigen intussen van een diepe solidariteit die laat kijken tot welke grote dingen we met zijn allen in staat zijn, vanuit een warm hart!

De kleine Aylan, ook iemand zijn kind, heeft het niet overleefd, net zo min als zijn broertje en mama. Maar deze kleine man heeft mogelijk door zijn verdrietig lot iets enorm groots en positiefs in beweging gezet!

Rust zacht kleintje en met jou al die ontelbare slachtoffers, overal in de wereld, waar we de namen niet eens van kennen ...

Heidi,

Ruim 11 jaar geleden, op 23 februari 2004 om precies te zijn, begon jouw tewerkstelling in Pieter Simenon als boekhoudster en we waren terecht heel blij met je komst.

Het takenpakket was uitgebreid maar je deed alles met een grote nauwgezetheid en een groot verantwoordelijkheidsgevoel. Twee eigenschappen die maakten dat we onvoorwaardelijk op je konden rekenen.

Je moest soms presteren onder grote tijdsdruk, maar dit deed nooit afbreuk aan het resultaat: keurig op tijd leverde je onberispelijke financiële verslagen af. Je werk was perfect georganiseerd.

Vier weken per jaar echter, was je met de noorderzon verdwenen. Lange reizen maken, samen met Willy, was iets waar je een gans jaar naar uitkeek. We genoten met je mee: van de voorpret en achteraf van de verhalen. Maar geloof me, als die vier weken om waren, waren we ook heel blij dat je weer terug was. Je boog je met een grote werklust over het werk dat was blijven liggen.

Op een dag kregen we een ziekmelding: een flinke griep leek het eerst. Goed uitrusten en uitzieken. Het woord uitzieken kende je echter niet. Je voelde je altijd schuldig als je wat tijd voor jezelf nam, zelfs als dit was om te genezen.

Wat eerst een onschuldige griep leek, bleek veel ernstiger. We schrokken allemaal: deze sterke Heidi, die ons verbaasd had met haar sportieve prestaties, haar gezonde manier van leven, was plots ernstig ziek. Maar Heidi zou Heidi niet zijn, als ze ook daar niet iedereen met verbazing zou slaan. Na de eerste schok was jij het die ons weer geruststelde. Je zou er tegenaan gaan, alle behandelingen keurig ondergaan en dan ... zo snel mogelijk terugkomen. En je deed wat je beloofde. Je verbaasde ons, maar zoals je zelf zei ook de professor in Leuven. Je kwam terug werken. Wat waren we blij! Wij hadden je spontaniteit en humor gemist, maar ook je betrokkenheid op iedereen. Je was een vrouw met een groot hart!

Jammer genoeg herviel je, Heidi, en jouw ziekteproces werd zwaarder en zwaarder. Bezoekjes bij jouw thuis waren geen optie meer. Het was te vermoeiend en dat hebben we gerespecteerd. Onze betrokkenheid bleef echter. We lieten ons op de hoogte houden en bijna dagelijks brandde in onze hal een kaarsje voor je.

Er ging geen dag voorbij of iemand vroeg hoe het met je was.

We hebben allemaal met heel veel respect jouw lange, moeilijke weg gevolgd. Het doet ons echt pijn, dat je dit moedige gevecht niet hebt kunnen winnen.

Heidi, we verliezen in jou een integere, zeer competente collega en wat nog belangrijker is, een kostbaar iemand. We misten je al en zullen dat blijven doen.

Gert Houben,
directie vzw Jongenwerking Pieter Simenon

Afscheidswoordje van Arlet bij het vertrek van Gert.

Eerst ben ik langs de personeelsdienst gegaan voor een overzicht van Gert zijn carrière. Het is een indrukwekkend lijstje. Hij heeft heel wat watertjes doorzwommen in JPS, heel wat contracten en contractjes gecombineerd.

Na de opleiding orthopedagogie, in de school waar hij vanaf volgende week tewerkgesteld is, en de opleiding criminologie, heeft hij eerst nog elders een interim gedaan om dan in november reeds bij ons te komen werken. De eerste drie jaar was hij voortdurend tewerkgesteld in combinatiecontracten, zoals zoveel mensen die hier kennen: staffunctie, begeleider, coördinator PEL, methodisch coördinator, hij heeft zelfs meer dan een jaar in BAAL gewerkt. Vanaf 2003 was hij voltijds methodisch coördinator. Stilaan is hij doorgegroeid naar personeelsverantwoordelijke en vanaf 1 februari 2010 nam hij samen met Ilse en Sigrid de directieverantwoordelijkheid op.

Ook privé heeft hij in die 15 jaar heel wat “gerealiseerd”: hij huwde met Griet in 2005, kreeg 3 kinderen Senne, Gitte en Lander en bouwde een huis.

15 jaar is Gert onze collega geweest en sinds 2010 dus ook onze directeur.

Maar deze palmares is maar een onderdeel van 'de Gert'.

Hoe zullen wij ons Gert herinneren? Daar wil ik het liever over hebben.

Het is niet gemakkelijk om in naam van ons allen te spreken. Maar er zijn een paar zaken waarvan ik denk dat velen mij zullen bijtreden als ik ze vertel.

Gert stond dicht bij ons en wij mochten dicht bij hem staan. Hij deelde oprecht in ieders lief én leed. En wij mochten dat ook bij hem doen. Hij maakte van kwetsbaarheid een kracht.

Samen met Vincent introduceerde Gert hier een mensbewust personeelsbeleid, wat veel kansen biedt aan iedereen die hier werkt. Hijzelf gaf ook het voorbeeld: hij nam bijvoorbeeld regelmatig een maand ouderschapsverlof om zijn kinderen op te vangen en hij bleef op het einde bij zijn mama, toen deze zwaar ziek was en overleed.

Gert promootte het 'werken binnen de uren'. Dat ging niet zonder slag of stoot!

Gert stond dicht bij ons in het dagelijkse werk. Hij wist wat het was in de leergroep te staan, miserie te hebben met een gast. Maar hij wist evengoed hoe een motor werkt en ging een technisch gesprek niet uit de weg.

Gert kon onze doelgroep goed invoelen en hun welzijn stond steeds centraal. Als hij het gevoel had dat een jongere niet de kansen kreeg, die wij als CANO-voorziening beloven, werden we bijgestuurd. Terecht.

Voor tekortkomingen had hij begrip, maar niet als het over de jongeren ging.

Gert heeft het vermogen om situaties te doorgronden, linken te leggen, een visie te ontwikkelen én die verstaanbaar uit te leggen. Hij maakte ons enthousiast voor veranderingen en gaf ons de tijd om onze weerstand te overwinnen.

Gert is authentiek. Hij stond in het werk zoals hij van nature is. Hij stapte enkel in zijn rol van leidinggevende als dat nodig was. Voor de rest was hij gewoon een mens tussen de mensen. We hebben veel met hem gezwanst, gelachen, gefoeterd, gezucht, gezwegen. We zullen hem missen!

Als opleidingshoofd gaat hij andere katten te geselen hebben: 80 leerkrachten onder zich en dan nog eens een hoop studenten te temmen. Wij weten stiekem al dat Gert terug naar ons gaat verlangen, maar hijzelf beseft het nog niet. Wij wachten geduldig af...

In ieder geval hopen we hem nog tegen te komen en we wensen hem natuurlijk het allerbeste toe in zijn nieuwe job!

Loslaten

Ik word gewekt, door mijn favoriete wekker overigens. In 'koor' roepen ze: "Maaaaamaaaa! Ik ben waaaakkeer!" en "Mamamamammam..."

Mijn slaapkop realiseert zich al snel dat vandaag een belangrijke dag is. Examen? Schoolreis? Turnles vandaag? 4u wiskunde? Niks van dat. Ik weet dat het iets met school is, en toch duurt het even voor ik er mij helemaal van bewust ben dat het 1 september is.

Eén september. 1 SEPTEMBER! Het duurt geen twee seconden voor ik uit mijn bed ben.

Vandaag ben ik de mama, niet de student. Mijn zoon gaat naar school. Ik schrik van de gedachte, het lijkt alsof hij gisteren geboren werd. Ik haal hem uit zijn bed en laat hem nog heel eventjes bij mij liggen. Zijn zusje gunt ons nog zeker vijf minuten. Ik probeer mijn enthousiasme, zenuwen niet teveel te laten zien aan hem. Dat is moeilijk.

Eenmaal beneden, nemen we allemaal een schools ritme aan. Vanaf nu moeten we echt op tijd zijn 's morgens. MOETEN. Niet mijn favoriete woord, noch dat van mijn zoon. Maar we nemen er vrede mee. Tandenvoetsen en een kattenwasje, kleren aan, boterhammen smeren, fruit in de boekentas. Fiets op. Trappen maar.

We komen netjes op tijd aan op school. Er hangen vlagjes, de juffen hebben zich verkleed. Het lijkt wel of school écht leuk kan zijn. Zoonlief is vatbaar voor het offensief van de juffen. Hij gaat helemaal alleen de speelplaats op, kijkt even rond, zoekt een bekend gezichtje en trekt zich nog maar weinig aan van zijn moeder aan de poort.

Het zou een emotioneel moment geweest kunnen zijn, maar voor mij viel het (gelukkig) mee. De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik de juf ken, en zij kent mij. Maar vooral, ze kent mijn zoon. En hij kent haar. Bovendien: hij is flink. En ik blink. Ik hoor mezelf zeggen: "Kijk, daar staat hij. Ja, hij is heel flink."

Doorheen de week probeer ik te weten te komen wat hij van 'de klas' vindt. Hij weent af en toe als ik hem breng, maar hij speelt gelukkig wel de hele dag flink. Zijn welzijn, zijn geluk staat deze week op de voorgrond in ons gezin. Ik volg alles wat hij doet met arendsogen. Is hij moe? Voelt hij zich goed? "Wat heb je gedaan vandaag?" "Wat wil je in je boterhamdoos morgen?" Soms antwoordt hij, maar soms zegt hij gewoon niks. Of hij antwoordt naast de kwestie en doet zijn eigen ding verder.

Ik mis opeens het 'op-en-neerboekje' van bij de onthaalmoeder. Wat hij een héle dag doet, hoor ik in 1 minuut aan de schoolpoort. En van mijn zoon van tweeëneenhalf. Met andere woorden: ik moet loslaten. En vertrouwen.

Stilaan beseft ik dat het ook andere moeders overkomt. Al is hun zoon 16 of 17. En al is het de zoveelste keer. Ook zij willen weten wat hij zegt, willen weten wat hij doet, willen weten wat hij gedaan heeft. Ze willen weten of hij genoeg eet, ze willen je laten weten dat hij écht niet graag spruiten eet of dat je moet opletten dat hij zijn sokken niet binnenstebuiten aan doet.

En hun zoon, die antwoordt soms wel en soms niet. Of hij antwoordt naast de kwestie, zegt tussen zijn tanden door dat ze zaagt en doet zijn eigen ding verder. Hij realiseert zich op geen enkel moment dat zijn geluk, zijn welzijn voor altijd op de voorgrond zal staan in haar leven... En dat hoeft ook niet. Hij zal het later wel leren. Als het zijn beurt is. Zo lang ik hem begeleid zal ik proberen haar op de hoogte te houden, haar advies te vragen en te zorgen dat hij zijn sokken niet binnenstebuiten aan doet. Want zij moet loslaten. En vertrouwen. Op haar zestienjarige zoon, en zijn begeleidster...

Kris D

APPèL

Ondersteunende module Pieter Simenon

Onze projecten PEL (Project Ervaringsleren) en Project A (ons afhakersproject) vangen reeds jarenlang jongeren op die elders vastgelopen zijn. Een paar jaar geleden herstructureerde onze overheid de sector van de bijzondere jeugdhulp en kregen onze projecten een plaats onder de module ondersteunende begeleiding.

Daar horen we ook thuis, want we omschrijven onze doelstellingen als volgt:

- ♦ we bieden ondersteuning aan lopende (hulpverlenings)trajecten;
- ♦ we trachten vastgelopen situaties te deblokkeren;
- ♦ we trachten een alternatief aanbod te creëren als de gewone hulpverlening niet (meer) werkt;
- ♦ we betrekken het netwerk met als doel een goede overdracht te creëren zodat de ondersteuning tijdelijk van aard kan zijn.

Omdat "ondersteunende module" buiten onze sector veel uitleg vraagt, gingen we op zoek naar een naam die bij ons past.

We kozen voor APPèL.

Van appèl doen op. En van Project A (AP) en PEL (PèL), voorlopig de 2 projecten die we aanbieden.

APPèL wil voortaan sterker als een geheel naar voren treden, de beide projecten lopen meer en meer in elkaar over.

Ons nieuwe logo siert onze flyer en is ook terug te vinden op de website van onze organisatie: www.pietersimenon.be, onder "begeleidingstehuis", "ondersteunende module".

Bij de start van het nieuwe schooljaar staat ons uitgebreide team van vaste medewerkers en stagiairs weer klaar om jongeren op te vangen en om een stukje met hen op weg te gaan. Ter illustratie enkele verhalen van vorig schooljaar.

Arlet

Het verhaal van B.

B. werd door het CLB bij ons aangemeld. B. had in zijn school, na herhaaldelijke agressieve uitvallen naar medeleerlingen toe, een schorsing opgelopen.

Bij de intake gingen we dieper in op deze uitvallen en werd het duidelijk dat er sprake was van pestproblematiek. We stelden voor met B. te werken rond zijn gedrag, maar ook met zijn klas, teneinde na de schorsing de terugkeer van B. te vergemakkelijken.

Alle partijen gingen akkoord met dit voorstel, afspraken en doelstellingen werden in de engagementsverklaring gezet en door iedereen ondertekend.

B. kwam elke dag naar Project A. Hij hield zich nogal afzijdig van de groep, zocht weinig contact. Zowel begeleiders als jongeren respecteerden dit. Klussen en sommige sporten lagen hem het best.

Twee dingen vielen op: B. weigerde over school te praten, voor hem waren Project A en school twee gescheiden werelden. En daarnaast was het opvallend hoe moeilijk hij het had met programmawijzigingen. Zijn gedrag duidde soms op ASS. Het CLB startte in overleg met de ouders een onderzoek.

Na de periode in Project A werd er een tweedaagse rond groepsvorming met de hele klas georganiseerd. Onze begeleiders Bert en Hassan gingen met de hele klas aan de slag met de methodieken van **Rots en Water**. Ook heel wat leerkrachten namen deel. B. stelde zich aanvankelijk afzijdig op, maar gaandeweg werd de sfeer tussen de jongeren beter. En tijdens de evaluatie van de tweedaagse bleek dat de klas, met B. erbij, een sterke groep geworden was.

Op de eindrondetafel werd de positieve evolutie van B. door alle partijen verwoord.

Na enkele weken vertrok de klas naar zee. B. bewees daar dat hij zich beter kon beheersen en de sfeer in de klas was opmerkelijk verbeterd. Bij kleine conflicten verwezen de leerkrachten naar de tweedaagse.

Achteraf kregen we nog mails van mama en van school om ons te bedanken voor de fijne samenwerking.

Het verhaal van L

Rond Pasen werd duidelijk dat L. niet in de juiste afdeling zat in zijn school (elektriciteit). Hij uitte dit door zeer storend gedrag, waardoor hij een schorsing opliep. De school wou hem nog wel kansen bieden: als hij in Project A aan zijn gedrag zou werken en hij de klasseraad kon overtuigen, kon hij een B-attest behalen, waardoor hij volgend schooljaar in hun afdeling lassen zou kunnen opstarten. De school was ook bereid hem op maandag alvast lastraining te bieden. L. kwam de andere weekdays naar Project A.

Bij de intake gaf zijn mama aan dat L. zo lui was, niet tot actie kwam.

L. toonde zich bij ons meteen als een zeer aangename kerel, met heel wat talenten. Vooral boksen, rappen en koken vond hij fijn. Hij had vroeger gebokst, en hervond bij ons hoe goed dit hem deed. Hij oefende combinaties van oefeningen en gaf fier een demonstratie op ons toonmoment. Ook rappen lukte hem hoe langer hoe beter. Toen Jamil, onze stagiair, zijn stage afrondde, ontroerde L. iedereen door een zelfgeschreven nummer over Jamil.

Eind juni ging L. met begeleider Patrick naar de klassenraad. L. vertelde wat hij in Project A geleerd had, technisch, maar vooral ook op vlak van gedrag. Hij vertelde dat hij ondervonden had dat je als een volwassene behandeld wordt, als je jezelf als een volwassene opstelt. De school gaf hem zijn B-attest.

Op de eindrondetafel werd door alle partijen bevestigd dat L in Project A een positieve evolutie had doorgemaakt. Mama gaf ons zelfs een dankbare zoen en stuurde achteraf nog een mail om ons extra te bedanken voor de fijne samenwerking.

Het verhaal van N.

N. kwam naar Project A na een schorsing op school omwille van agressieve uitvallen naar leerlingen en leerkrachten toe. Hoofddoelstelling werd dus: leren omgaan met eigen agressie. Begeleiders Bert en Jamil gingen serieus aan de slag met fysieke training. N. bokste en leefde zich fysiek uit in allerlei sporten. Daarnaast nam hij deel aan de andere activiteiten. Hij vond veel plezier in schaken en andere mentale spelletjes. N. bleek erg intelligent. Agressie kwam bij ons niet voor.

Na de schorsing ging N. terug naar school, waar hij een geïndividualiseerd leerprogramma kreeg, aangevuld met 1 dag Project A per week. Tijdens de examens, een stressvolle periode, ontplofte opnieuw de bom op school. N. werd opnieuw geschorst, kwam terug naar Project A, waar hij studeerde en zijn examens voorbereidde die hij op school ging afleggen. Er hing hem een definitieve schorsing boven het hoofd, en op dat moment werd N. ook in Project A op een bepaald moment uitermate agressief, waarbij hij een begeleider fysiek aanviel. We zijn er in geslaagd van dit incident een leermoment te maken, waarbij N. kon leren waarom hij kwaad werd, hoe hij dit had kunnen voorkomen en hoe hij er in de toekomst mee om kon gaan. Door de vele gesprekken kwam hij tot inzicht en tot herstel naar ons toe.

N. vroeg of hij tijdens de grote vakantie naar Project A kon komen. In de maand augustus kwam hij uit vrije wil 7 dagen naar Project A. Hij hielp mee klussen en we maakten een uitstap met hem.

In september gaat N. naar een andere school. Hij weet dat hij daar moet vragen hem ruimte te geven als hij onder stress staat. De agressie is niet weg, maar N. weet er beter mee om te gaan.

*Wil je gelijk
of wil je vrede?*

De engel die
voor jou een
berg verplaatst,
begint met het
wegdragen van
kleine stenen.

*Vecht voor de
vrijheid met de
liefde als wapen.*

*Niemand is zo arm, dat hij niets
kan geven,
niemand is zo rijk, dat hij niets
kan ontvangen.*

*Als voor je kijken je bang maakt,
als achterom kijken je triest maakt,
kijk dan naast je,
daar sta ik.*

*Als je niet kunt worden wat je wil,
wordt het tijd te waarderen wie je
bent.*

En wat is nu die 'Rots & Water-training'?

We vonden deze 2 omschrijvingen die elkaar aanvullen.

Rots & Water is een weerbaarheidstraining waarbij kinderen en jongeren bewust worden van hun eigen kracht. Ze leren opkomen voor zichzelf en tegelijkertijd respect hebben voor anderen. De onderwerpen die behandeld worden zijn ondermeer: gronden, centreren en focussen, herkennen van je buikgevoel, leren 'stop' zeggen, lichaamstaal herkennen en gebruiken, een gevecht vermijden, hulp leren vragen, omgaan met pesten en groepsdruk. Het geeft een aantal handvatten om zich aan vast te houden als het moeilijk wordt.

De drie belangrijkste elementen van Rots & Water zijn zelfbeheersing (het leren beheersen en richten van kracht en energie), zelfreflectie (stilstaan bij gedachten en emoties) en het versterken van zelfvertrouwen (bewust worden van eigen capaciteiten en wensen, zelfrespect, grensgevoel, ...).

De training bestaat uit lichaamsoefeningen en spelletjes, ondersteund door kringgesprekken. Op die manier leren de kinderen hun lichaamshouding, emoties en zelfreflectie herkennen, controleren en versterken. Kinderen worden ervan bewust gemaakt dat zij steeds weer een keuze kunnen maken tussen een 'stevige rotshouding' of een 'soepele waterhouding', dan wel een mengeling ervan.

Rots en water zijn twee symbolen die vertellen waar de training over gaat. De rots staat voor de dingen die belangrijk voor je zijn. Je staat er. Je weet wat je wil en je komt op voor jezelf. Het water geeft aan dat je er ook voor de ander wil zijn en soms je eigen idee even aan de kant wil schuiven. Je beseft dat je niet alleen door het leven kan gaan en je hebt respect voor de mensen om je heen.

Grondlegger van Rots & Water
Freerk Ykema (NL) is lange tijd leraar lichamelijke opvoeding geweest, maar heeft nu zijn eigen Rots en Water Instituut (Gadaku Instituut). Hij gelooft dat kinderen en jongeren veel kunnen, als ze maar naar hun eigen lichaam luisteren.

Rots & Water, een psychofysieke training voor jongens en meisjes voor basisonderwijs en voortgezet onderwijs, jeugdhulpverlening, jeugddetentie en GGZ. Het is een puur Nederlands programma, ontwikkeld door Freerk Ykema, dat momenteel wereldwijd wordt ingezet in de begeleiding van jongens en meisjes.

Het R&W programma kan worden beschouwd als een weerbaarheids- en uiterst effectief anti-pest-programma, maar dan één dat zich onderscheidt van andere programma's door zijn meervoudige doelstelling en het bredere pedagogische perspectief waarbinnen de training van weerbaarheid samen gaat met de ontwikkeling van positieve sociale vaardigheden. Weerbaarheid en solidariteit, rots en water, worden in balans gepresenteerd en getraind.

R&W bestaat uit een basisprogramma, dat geschikt is voor leerlingen in het primair onderwijs (vanaf 4 jaar en ouder) en een vervolgp programma dat op oudere leeftijdsgroepen (14 jaar en ouder) is gericht. R&W heeft als doel het verbeteren van zelfbeheersing, zelfreflectie, zelfvertrouwen, en communicatieve en sociale vaardigheden. Daarnaast zijn de preventie van geweld en van seksueel geweld, het leren maken van eigen keuzes en het leren gaan van een eigen weg belangrijke thema's.

Een zeer belangrijk, fundamenteel thema is het voorkomen van pesten (preventieve werking) en indien aanwezig, het aanpakken van pestgedrag in de klas en school. R&W is een bewezen effectieve antipest methodiek: na implementatie zal pestgedrag uit de klas verdwijnen. Indien schoolbreed ingezet zal het pesten de gehele school verlaten. Zie hiervoor de research in het boek 'Bringing it Together'.

Rots en Water is oorspronkelijk ontwikkeld voor jongens maar wordt zowel in Nederland als ver daarbuiten nu ook ingezet voor meisjes. R&W maakt gebruik van een psychofysieke didactiek, wat inhoudt dat startend vanuit een fysieke invalshoek, mentale en sociale vaardigheden worden aangereikt en verworven. Actie (spel, spelen en simpele zelfverdedigingsvormen) wordt afgewisseld door momenten van zelfreflectie en kringgesprekken.

Naar Calais

Patrick Caels, één van onze medewerkers, is reeds 1 keer met een volgeladen busje met goederen, die hij verzameld had bij familie, vrienden, kennissen, collega's, ... naar Calais gereden, waar duizenden vluchtelingen proberen te overleven.

Hij stuurde ons op 10 september de volgende mail:

Hoi,

Vorige week zaterdag zijn we naar Calais geweest. Het vluchtelingenkamp waar 4000 à 5000 vluchtelingen zitten, komende van Soedan, Syrië, Afghanistan, Irak,....

Op een parking langs de autostrade in Antwerpen was ons eerste verzamelpunt. Radio 2 was hier aanwezig met reporters en mij hadden ze ook gevraagd waarom ik mee ging en wat ik verwachtte ginder. De vrouwelijke verslaggeefster vertelde mij achteraf dat ze zelf daar in de vakantie was gepasseerd met haar man en dochter op weg naar de UK. Ze waren zó onder de indruk van het kamp (dat ze gepasseerd waren) dat ze hun tranen niet konden bedwingen. Ze zei ook dat ik me maar moest voorbereiden op het ergste.

Met tientallen auto's en kleine vrachtwagens zijn we dan richting Oostende gereden waar het volgende verzamelpunt was. In Calais aangekomen reden we naar de parking van de Carrefour waar we o.a. de voedselpakketten hebben samengesteld. En daarna reden we door naar het kamp, eerst met de voedselpakketten. We zijn het kamp binnen gestapt en ik waande mij terug in de krottenwijken in Manilla in de Filipijnen en de achterbuurten van Cambodja. Maar de sfeer in het kamp was vrij gemoedelijk. De vluchtelingen waren allang blij dat ze weg waren van de oorlog thuis. Een paar keer per maand belde er iemand op vanuit Engeland dat de overtocht gelukt was, waardoor ze hoop bleven houden dat het hen op een dag ook zou lukken. De Soedanezen die wij ontmoet hebben, waren al 1 tot 6 maanden daar. We werden héél gastvrij ontvangen met thee en later in de avond uitgenodigd op het avondeten, gemaakt met o.a. spullen die wij hadden meegenomen. In de late avond ben ik dan nog een keer met mijn volle auto naar het kamp gereden en heb ik daar de spullen verdeeld.

Laat in de avond vertrokken we terug naar Limburg ... met de tranen in de ogen.

We hebben gevraagd wat ze nog echt nodig hebben in het kamp en dat is vooral : slaapzakken, campinggasflessen die hervulbaar zijn, kookpotten, tenten, winterjassen, lange broeken, kousen, ondergoed, truien, degelijke schoenen of botten en dit alles voor mannen. Tomatensaus, bak- en kookolie, suiker, zout, pasta, rijst.

We gaan nu terug een inzameling doen en zijn van plan eind volgende week terug te gaan. Indien je iets wil meegeven, geef me dan een seintje en dan pik ik het volgende week ergens op in JPS. Ook zijn we op zoek naar busjes om alles mee te vervoeren.

Alvast bedankt in de naam van Mohmod, Eisa, Bakri, Ali, Sabre, Okier, Faisal, Abdurhman, Yaser, Muhaned, Adilwner, Sacid, Aman, Nourahdeen, Kalid, ...

EN TOT SLOT

De vriendenkring van JPS organiseert op ZATERDAG 10 OKTOBER een country-avond in HET KLOSTERHOF, Oude Diestersebaan 1, 3920 Lommel-Kattenbos. Hebt u zin in een gezellig avondje uit én wil u ons tegelijkertijd steunen? Kom dan te paard of te voet, met of zonder cowboyhoed naar onze party!

Niet zoveel zin in een feestje? U wil toch iets doen voor de kinderen in ons dagcentrum, of voor onze 'grote kerels' in het begeleidingstehuis? Uw financiële ondersteuning wordt met een dankbaar hart aangenomen

bpost bank BE91 0000 1025 0876
vzw Jongerenwerking Pieter Simenon
Martinus Van Gurplaan 45 - 3920 Lommel
www.pietersimenon.be

Voor steun vanaf 40 euro/jaar ontvangt u een FISCAAL ATTEST.

